

Protokol pro zápis kvalitativního dotázníku

Číslo 16

Datum

Skupina divadla DHNP

Vaše jméno Malčíková
Pošvářová

Demografické údaje o respondentovi

Věk 39

Pohlaví žena

Studium vystudovaná VŠ

Povolání

Poznámky

Přepis rozhovoru

No, takže já bych asi začala úplně obecně, takže věkem, povoláním vystudovanou školou a podobně.

Vystudovaná škola FF německý jazyk a literatura, tak odtud asi nějak ten zájem vůbec tady o to divadlo a tak k tomu druhý obor ekonomie a v rámci ní zapoutání se na oblast veřejné ekonomiky, tzn. tady těch neziskových organizací a projektů. Už diplomku jsem psala na financování kultury a tak no a u toho jsem pochopitelně zvažovala studium divadelní vědy a taky jsem se potkala s panem prof. Srbou, který se mě zeptal jestli mám nějaký tvůrčí potenciál, tak jsem řekla, že maximálně choreografii, protože jsem strašně dlouho tancovala, asi od nějakých 6 do 18 nebo 20, tak řekl, že to je málo, což mě tehdy tak nějak odradilo, tak jsem na to nešla, ale tohle mě vždycky zajímalo, divadlo jako takový aj jsem chodila do dramaťáku a tak. Takže si myslím že, je to nějakou dlouholetou výchovou nebo jsem prostě k tomu od malička sama nějak tíhla. No a věk 39 a co tam ještě bylo?

Momentální práce.

Práce je nevím, odborný asistent? Odborný asistent na VŠ a toho času ještě vnější vztahy pro fakultu.

Rodinné zázemí, jestli ještě můžu poprosit?

No, manžel jo, teda momentálně rozvedení, ale zase se to tak nějak, no to je jedno. A děti ne, protože je mít nemůžu.

Bydlíte přímo v Brně nebo?

Přímo v Brně.

Jak daleko to zhruba máte třeba zrovna do husy mhd nebo jestli jezdíte autem...

No, mhd podle toho, jestli je zrovna špička 1é – 20 min a když jedu autem podle toho jak je to zacpaný, no. Do husy někdy jezdívám tak, že parkuju na zelňáku, což si myslím, je velká výhoda. Byť by to mohli s magistrátem vydiskutovat, protože ty divadla ať reduta, dus nebo hadi, i když reduta a dus většinou začínají o půl osmé, ale ty divadla co začínají v 19, tak si občas říkám, že ta půl hodka, to risknu, když se ještě nesmí, ale myslím, že kdyby chtěli, tak tam můžou slušně vydělat, potom. Tak to jestli můžete nějak tam ovlivnit.

No, to nevím, ale můžeme to zkusit navrhnout.

Jak trávíte volný čas?

No, asi jako hodně, že chodím za kulturou a podávadlech, mnohem víc než třeba do kina, to prostě, nemám to ráda, multiplexy jako kina. A v artu to třeba dávají dost málo, třeba tři dny a dost organizačně nedávám, ale dávala jsem, teď už ne. No a potom, sportem. Jakože chodím cvičit nebo jezdím, já nevím na kolo, na běžky, na lyže.

A třeba literatura nebo i galerie?

Jo, literatura taky, ale těžko to stíhám, teďka, takže to vždycky pokupuju a dovolených se snažím dočítat. No a galerie, jako jo, ale tam se přiznám, že už mě něco musí oslovit nebo někdo něco doporučit, musí to být kamarádi, co mají výstavu.. Není to ten tah na branku, že bych hledala a sama za tím chodila. To spíš je to fakt to divadlo, který vztahuju na sebe.

Jak často třeba do toho divadla zabrousíte?

No, jako, klidně i čtyřikrát za měsíc a jsou měsíce, kdy je to čtyřikrát za týden, když jsou nějaký festivaly nebo něco co chci vidět a když to zase nějak nakombinuju, tak.. A mám tako jako kdyby o to jednodušší, že nejsou děti, že nemusím řešit hlídání, že se prostě sbalím a jdu nebo jdu rovnou z práce. To jako jsem si vědoma toho, že mám tento jako by luxus v tomto.

Vždycky v tom životě, to má nějakou tu rovnováhu, takže můžu to dělat, protože mě nic nesvazuje a neřeším věci, jako obvykle moji vrstevníci.

A které divadlo tak nejčastěji navštěvujete i obecně který vlastně navštěvujete?

No já nevím, snažím se mít tak jako ucelený přehled. Primárně v současnosti je to činohra ačkoliv to tak nebyvalo, protože tím, že jsem tančila, jsem se k té činohře dostala takovým velkým obloukem přes balet, ale je zase pravda, že brněnský balet toho nemá zas tolik na repertoaru, takže se to dá tak nějak propojit.

Takže o nich pořád máte přehled co dělají?

No, ne už úplně takový, ale myslím si že jo, pořád, to co jako je na to repertoáru. A když už nic, tak mě vždycky vybičují ty derniéry, že alespoň na tu derniéru musím jít, ale jako snažím se no. Teďka třeba jsem ještě nebyla na Nebezpečných známostech, n který jsou dvě nominace, že jo, na thálie a tak no. Takže tam se snažím, opera jde tak trošku, ne že úplně mimo mě, ale není to ten můj tah na branku, tam musím jít s kamarádka nebo s někým, kdo něco chce vidět, ale mám naštěstí kamarádka, která ujíždí na wagnerovi, takže ta mě občas vytáhne, když nenajde nějakýho jinýho sparing partnera no a na činohru, to chodím zase sama. To už je zase problém najít nějaký ty blázný, teď mám teda kamarádka, že se to dá tak operativně, že když si usmyslím, že když se podívám co hrají v redutě v 17:26 a rozhodnu se, že jdu, tak prostě ona se přidá, ale jako jdu třeba i sama.

Takže si vybíráte operativně a akčně dvě hodiny předem nebo i plánujete?

Já si myslím, že mám naplánované, co chci vidět a potom když si řeknu co jako s načatým večerem a to.. jestli třeba náhodou nehrají, takhle se mi to stalo třeba s europeanou, že jsem si říkala, teda kdyby dneska hráli europeanu, tak jdu a hráli ji, takže jsem šla no. Jako je to takový nakombinovaný, jakože vím, na co chci jít a potom spontánně upravuju podle toho jak mám čas.

A když takhle teda vybíráte, tak podle čeho vybíráte na co byste šla? Třeba kde brousíte? Po webech těch divadel nebo máte nějaký souhrnný přehled?

Tak asi zase všechno dohromady, protože mě to zajímá, tak už teďka jdu i po režisérech, nějakých zajímavých scénách, zajímavým ztvárněním... už strašně dlouho mám předplatný do městského, už asi od 16, kdy jsem tam začala chodit, takže jsem tam zažila i ten přerod toho Páskova vedení v to Mošovo vedení a ty muzikálový éry a prostě takový to balancování na hraně s tou komercí a možná víc komerce než nějaký odvážný projekty, to si jako názorově myslím, že tím jak jsou obsáhlí, jakou mají kapacitu na té hudební scéně, tak si myslím, že nemají moc jakoby zbytlí, jako ty menší divadla kapacitně, že můžou dělat nějaký zajímavější projekty. No a pochopitelně, jak šlo předplatní do husy, tak jsem dala i to, protože do husy jsem taky chodila už od těch 16 let, to byly divadla, který mě zajímali tak nějak od začátku, od stření školy. Národní bylo vždycky takový, jako že tam jsem spíš chodila za tím baletem a sem tam na činohru, ale ta má velké problémy a teď možná ještě větší s tím novým vedením nebo s tím Dvořákem. A buranteatr nebo když byla sedmapůlka. Hativadl, tam jsem měla taky předplatný nějakou dobu, asi tři roky a pak jsem si říkala, že si zase budu vybírat a od té doby tam zase nechodím tak často, ale mám asi dvě inscenace který mi tam unikají a na který vím, že chci jít

Takže teďkom zrovna preferujete spíš ty činoherní záležitosti a ty činoherní divadla a asi nejvíc husa momentálně. Nebo dá se vůbec říct co nejvíc?

Já si myslím, že ne... Kdyby nejvíc, tak určitě městský, husa, u stolu a reduta, tady tyhle čtyři mám takový jako že... No a ti burani, tam mám skutečně teďka asi pět kusí, který chci vidět a v hativadle asi dva. Tak jako burani to mají nějak složitý, že se to nedá nějak dopředu, ale říkala, jsem si, že se tam člověk dostane, když bude vlastně na Stadec jenom tak.

Už teďkom mají nějaký předplatný, že si člověk může i zarezervovat. Hlavně jim fungujou ty weby, že si člověk může poslat email a zarezervovat lístek.

To je pravda, pan Zetel je velmi komunikativní a to. A jak mám vlastně ten předmět ekonomika kultury, tak chodívám každé rok s děckama 4x za semestr na exkurze a když jsou tam divadla tak chodíváme.. to jsou takový, jako že to točím, ale mám nakontaktovaný právě... asi nejméně úspěšnější je asi husa a ondra navrátil, ten vychází i v těch anketách studentských jako že nejzajímavější setkání ze všech těch co tam proběhnou. V národní ne, ale právě v Buranech, v bolkovci jsme byli několikrát jako soukromý divadlo a myslím, že v hadivadle jednou taky no. Takže tam se snažím mít podchycené ty kontakty co se týče řízení a provozu, vedla jsem několik diplomek lidem, který třeba divadla zajímali a tak no. Sledujete to působení těch tvůrců v těch určitých divadlech třeba i jinde? Třeba jak mezi divadly kolují nebo i filmy...

Jo, jo, jo, snažím se. Jako myslíte to, že Mikulášek teďka něco dělá v praze, morávek dělá v praze, že si udělá premiéru tady a potom v praze a dá si tam nějaké vychytávky, že na janáčkovci tady nám visí kůň hlavou dolů a v arše stojí hlavou nahoru, normálně nohama na zemi. Jo, snažím se no, protože mě to tak nějak zajímá, ani nevím... hodně třeba i vltavu poslouchám, ráno, kde bývají ty recenze na premiéry. Takže jo, to mě zajímá a jsem i takový divák, že když si přečtu recenzi na představení a je negativní, tak se ráda na to jdu podívat. To mám třeba teďka, už je to rok, že bych se chtěla jít podívat na to Zaslíbení, ještě jsem to nezrealizovala, protože kolem toho byl nějaký humbuk, jak je to udělaný a nebo i kvůli Jackuliakovi, že ho znám z městského, tak jak hraje na velké scéně. Nebo to mi víc důvodů, právě, že se třeba bojím režie nebo že třeba plachý šimáček – já jim říkám říkám „úchyláci ze stříbrného parnasu“, tak mě se zatím líbil jen tehdy deník krále v městském, když jsem tam šla s tím, že pravděpodobně to bude hrozný úlet a o přestávce budeme odcházet, tak už to jako – rozumně to nemělo přestávku – a musím říct to zatím jediné mě zatím oslovilo.

Když se vrátíme zpátky k té huse, která je naším tématem, myslíte si, že má nějakým specifickým oproti ostatním divadlům, dokázal byste to tak nějak pojmenovat čím se tak nějak vymezuje vůči jiným nebo čím je odlišná?

Já si myslím, že tím, že je nějakým způsobem spjatá vždycky s nějakým uměleckým vedením, že .. mám prostě pocit, že tam je ta snaha ty herce vtahovat nejenom do přípravy té inscenace ale i nějakého dění kulturního kolem, že to divadlo je tak jakoby komunita, že když se podívám třeba na Mošu, tak on že jo , ten starsystem buduje, nezakazuje jim, naopak podporuje to aby hráli někde jinde aby to potom vytvořilo to jméno, tu značku, lidí tam pak jdou za tím, jsou úspěšní, co se týká toho, že je dosazují do těch Pražských seriálů a Pražských muzikálů a tak. A reduta si v podstatě nakupuje, že jo, Burani taky, ti dávají prostor tady těm komerčákům aby si mohli zahrát taky jakože vzletný ideáli nebo něco takového, na co se moc nechodí, co se moc nenosí. No a národní, to je velká kauza, to buh ví, kolik jich tam zbyde a to musí být strašně nepříjemný prostředí, tam teďkon a ta reduta to má asi podobně, takže tam zas chápu, že tam jdou lidi spíš na hostování, jako jirka vyorálek a řada dalších, kteří tam jsou koupení jen pro něco... myslím si, že husa je prostě specifická momentálně morávkem, dřív to byly janý velký jména, který to drželi a stmelovali a asi všichni herci, kteří tím prošli, tak to tak nějak jako dávají vědět, že třeba morávek dává teď ty kabinety, třeba teď janáček a k tomu vonomu nějakému tématu, teď ti herci žejo, vždycky tam jsou, oni teda říkají, že musí, že za to mají nějaká ta bezvýznamný plus a já nevím co.. asi, tady tím no.. nevím, nevím, to je jenom můj dojem, já do toho nevidím, pochopitelně.

A účastníte se tady těch seminářů a kabinetů a různých těch mimo divadelních záležitostí?

No, tam bych chtěla víc než realizuju, ale jo, alespoň na jeden večer z tady těch diskusních cyklů jsem vždycky zašla. No a sleduju teďka ty aktivity vlastně jak je ten spolek přátel a absolventů masarykovy univerzity, tak teď jako tak vdechl nový vítr do plachet, tak jsem nějak ve správním směru a tam se realizují ty Husa klub: žijte Brnem, takže tady ty večery, byla jsem taky asi na dvou, vím že tomáš mozga, pořád mám pozvánky, že si říkám, jo zajdu, to bude zajímavý, ale bohužel, takže jako jo, snažím se, ale asi bych chtěla víc, než jako dělám.

Vy jste zmínila, že čtete různé ty recenze a čtete je asi před představeními..

Různě, prostě tak jak to stíhám.

A máte třeba nějaké určité periodikum, po kterém sáhnete nebo rozkliknete nějaký web?

Asi divadelní noviny. Městský, to si vybere jen samý pozitivní do toho svého plátku. Ale zase si myslím, že u městského dokážu být docela reálně kritická. Jo, že teďka udělali prostě Zkrocenku a všichni lidi co tam chodí i kamarádi tam už jdou třeba potřetí a mě to přijde jako fakt dobře odvedený kumšt, lidi se u toho baví, ale to je všechno. Jako to už je.. takže.. nevím no.. ale zase jsem nadšená z europeany a pošlu na to kamaráda a on mi řekne, že jsem selhala jako kulturní referent, že prostě takhle to nejde. Ale vím, že kdybych ho poslala na tu zkrocenku, tak jako že to bude asi lepší no. Takže to je takový.. tak to prostě je.

Sledujete i třeba nějaký kulturní pořady?

Jo, to spíš když na to nezapomenu a mám na to čas, tak si normálně sednu a na čt24 kultura .cz takže to jsem nějak začala. To jsem teda věděla, že oni jsou ale nevěděla, jsem, jak se to tak nějak dělí, že jsou pražský ostravský a brněnský a že se střídají no a potom minuty z regionu, když jsou tam nějaký kulturní věci, protože tam jsem taky tak nějak působila, něco po mě chtěli, takže, se snažím tady toto. Jinak spíš ty recenze, tu Vltatu, jakože tam těch typů je dost, a já jsem třeba pyšná na to že, já nevím, jsem viděla teďka janáčka, toho morávkova, to mělo prostě obrovskou kampaň, to tady v tomto morávek prostě zabral a já jsem tam prostě seděla a říkala jsem si, já nevím, je to hrůza. Že se mi hrozně líbí ta myšlenka, jak to udělali, že, jo, ukážeme toho janáčka jinak a budeme spekulovat co z jeho života se promítlo do které jeho opery, to je supr. Ale mám pocit a hrozně nerad jsem si to jako říkala, že to zkažil pan režisér. Že to prostě tam ybyla scéna ze šuhaje, že byli tam obdobný věci, třeba štoly z raskolnikova nebo já nevím. Prostě pro mě, tak nebylo nic nového. Nemluvě o tom, že se tam klasicky zase křičelo, žejo, smrdělo, čoudilo.. a pak jsem si to přečetla v divadelních novinách, tam to měli tak jako krásně napsaný, že se pan morávek dostává do situace, e. f. buriana, který začíná plagiátovat sám sebe, takže si říkám aha, tak asi jsem nebyla jediná, kdo si toho všiml. Ale tak jako pak ě zase překvapilo, že to potom divadelní noviny navrhnou jako cenu divadelní kritiky ještě před europeanou. Toto mě, jako jsem ráda, že jsou tam obě dvě, ale myslím si, že to alespoň mělo být naopak.

Když se ještě vrátíme k těm plánům na to představení, tak dáte jako by i na nějaké doporučení třeba?

Já nevím

Vy jste asi spíš ten aktivní..

Jo, většinou jsem spíš já, ten co vybírá a říká, to bysme měli vidět.

Jste říkala, že většinou chodíte s kamarády, takže nejčastěji jsou to ti kamarádi než kdokoli jiný s kým jdete, ale byla byste schopna třeba jít i sama?

Jo. Já chodím sama. To já právě tu kamarádku kateřinu mám tak, že jdu a buďto se přidá nebo ne. A když tak jdu sama.

Teď bude taková zvláštní otázka, ale z jakého důvodu chodíte do divadla?

Protože mám ráda to, že je to naživo. A to mě vždycky hrozně bralo. A asi o tím, že jsem i tancovala. Prostě víte že jste tam, jsou tam i ty lidi a je to jenom teď a tady a ať už je to jakkoli opakovaný, tak je to pokaždé jiný. To je asi podobný, jako když učíme, pořád máte tu samou přednášku, učíte to už po desátý a stejně je to jiný, vždycky se vás někdo na něco zeptá nebo nejste schopní vzpomenout si na něco nebo vás ráno někdo vytočil, tak nemáte náladu, tak to tam jenom tak jako memorujete naopak někdy jedete na stopro. Takže to mám ráda a to vám ten film nedá. Film je pořád stejný.

Spojujete divadlo s nějakou jinou společenskou událostí? Třeba že si jdete sednout na vínko nebo si jdete ke kadeřnici před tím než jdete do divadla?

No, ke kadeřníkovi rozhodně ne, kvůli tomu, tam jsem to nikdy tak neřešila. Ale jako na víno, na pivo, když jdu s kamarádka, tak jako ráda. Není druhý den nějak náročný v práci, tak jo.

Kdyby se vám to divadlo kolidovalo s nějakou jinou akcí, jste ochotna kvůli tomu divadlu se té druhé akce vzdát? Nebo když vám není třeba večer dobře, ale už máte lístek, zkusíte ho nějak někde udat nebo když je špatný den v práci nebo tak..

No, právě naopak, když mám špatný den v práci, tak mě to spíš pomůže, takže půjdu, ale když je mi fyzicky špatně, tak se budu snažit to udat.

Všimáte si třeba publika v těch divadlech?

Jo, nejhorší jsou středoškoláci. To myslím, že bylo zrovna něco na provázku a byli jsme tam s kolegyní a to bylo šílený. Taková ta klasika, řekne se dvojsmyslná věta a oni smějou až do konce představení. Takže to je takový nepříjemný, že to ruší. Nebo když třeba v městském některý ty muzikály trvají 3 hodiny, tak se ti lidi, kteří jsou závislí třeba na mhd zvedají třeba už půl hodnu před koncem. Takže tak jako ruší vás to, ale zase chápete, protože, jak jinak se mají dostat domů. Já nemám ráda třeba premiérový publika, proto nechodím zásadně do městskýho na premiéry, protože to je o něčem jiným než že jdou lidi na divadlo. Na tom provázku je to zase něco jinýho. I když na začátku měli tu premiérovou předplatitelskou skupinu, tam jsme byli namíchaní takoví ti vip a pak my normální lidi, ale teď už to mají myslím rozdělený, což mi vlastně vyhovuje. A tam zase mám to premiérový předplatný zase záměrně, protože chci mít přehled o tom, co je na té velké scéně a to je vlastně jediná možnost, jak tam jít. Oni mají víc těch skupin asi kvůli zájmu, tak se to prostě sešněrovalo velký sál – malý sál, ale je fakt, že z toho malýho sálu, tam si teď vybírám to když teď byla ta premiéra jelinkova romeo a juli, to nevím, jestli na to budu mít odvahu, ale možná jo, třeba někdy. Třeba ten projekt jirka kniha hledá partnera to jsem byla až na tom maratonu, protože jsem nestíhala.

Dá se třeba i vysledovat třeba publikum husa versus městský? Třeba v těch nejpragmatictějších záležitostech jako je oblečení nebo i chování.

Tak určitě, prostě husa je rozhodně víc studentské a vždycky bylo. A městský, tam teda taky ti studenti a ti tam chodí tak nějak normálně oblečení třeba v riflích a mikině a pak je tam spousta lidí, kteří se jdou večer pobavit a na víno, klasika je jít tam s tím svým chlapem, který je takový otrávený, to je to, když ptáčka lapají, že ten chlap nejdřív dělá, jak ho to zajímá a pak to celý provzdychá a když vidí, že to představení má tři hodiny, tak málem uteče a prostě tak to je, no. A to třeba vnímám i u těch jiných, je to hrozný, ale je to tak, třeba teď když jsme byli na papežce, tak tam ti pánové, to byla stejná reakce. To bylo zajímavý, postát tam u toho poslouchat to. To jsem tam teda vyjíměčně byla se svým manželem a on sám říkal, že jako dobrý jo. To jako já taky jo, že jsem na to šla co to zase bude, neměcký muzikál a ten příběh jak byl nastíněný a nakonec musím říct, že dobrý, právě že to bylo hodně takový příběhově. Nebylo nic moc jako v režii naopak si myslím, že ty věci, který tam měli takový ty ala broadway ty závěrečný pozy nebo tak to mi přišlo, že to tam jako vůbec nepatřilo. To přehnali, to bylo takový na sílu. Ale ten příběh, to byla prostě bomba. Tam si myslím, že to mohli ještě trochu rozvést, ale dobrý, vůbec to není jako špatný.

A když jsou ty nějaký ty festivaly a jste v tom divadle třeba 4x týdně, teď třeba nejznámější Divadelní svět Brno, tak v rámci tohoto festivalu chodíte 4x týdně nebo jako by jinak?

Ne, tak v rámci tohoto festivalu ani tak ne, ale on byl zatím jen 2x a je tak zvláštně vyhraněnej. Na toho havla jsem se byla podívat asi 3x a teďka jak byl ten peeter brook, tak jsem radši šla na průvod masek, protože to mě zajímá, kolik tam přijde lidí a tak. Ale myslím festivaly, já nevím, třeba teďka, když je trialog, tak tam zase včera mohly být dobré ty tři sestry, ale to jsem taky někde byla. Vždycky jsme si říkala, že by se mi líbilo, kdyby, jak je festival plzeň, kdyby byl v brně, to český divadlo by mě zajímalo určitě. nebo se snažím sledovat když jedou s nějakou inscenací, třeba teď bych chtěla vidět to do naha!, to co mají

v ostravě, protože když jsem byla na konferenci v ostravě, tak jsem tam viděla ze života ostraváka od divadla loutek a to bylo parádní. a třeba i když jsou bezrucí na provázku nebo Klinerovo divadlo, tak to se snažím nějak vychytávat, někdy je v televizi i záznam. A Klinerovo divadlo vždycky když jsou v brně, tak se snažím zajít. A minule mě naštváli, byli tady s ještěřama a já jsme to měla napsaný v kalendáři, takže jsem přišla o dva dny pozdějc. Takže nevím, mám to tak, že se snažím. nebo dřív, když jsem studovala, tak jsem chodívala do marty ne ten encounter, tam jsem taky měla předplatné mimochodem. Nemůžu říct, že ten estival by to nějk ovlivnil, ale vím že je a že si třeba najdu co bych během toho chtěla vidět a snažím se, ale jestli se mi to povede nebo ne...

Vy jste tady našla ty záznamy, sledujete je třeba?

Jo, jo... třeba teďka byly příběhy obyčejného šílenství, tak na to jsem se dívala, protože to znám jenom z filmu. Třeba i nějaký divadla v praze když dávají, který mě zajímaj. Jako když mě něco moc zajímá, tak jedu i tam. Teď jsem třeba chtěla vidět krajča jako murcucia, tak to jsem jela do prahy. Hrozně jsem chtěla vidět raduže a mahulenu v podání pitínského. Teď by mě mimochodem zajímal i ten brněnská skonter, proovnat to, ale nevím, jestli to v té praze ještě dávají.

Myslím, že ještě jo

Nebo i když je něco zajímavého v činoheráku, jako když je něco zajímavého a vím, že tam můžu někde přespát, tak se snažím vždycky něco vidět.

Vy jste říkala, že teď někdy vyjždíte na nějakou konferenci, už máte v plánu i nějaké divadlo tam?

Nooo, teďka jedu služebně do petrohradu, takže to ne.

No, vidíte, ale to by třeba taky stálo za to

No, ale to nemám domluvený, to se můžu zeptat až tam. Tam bych rozhodně chtěla do ermitáže se podívat a jestli by byl nějaký balet. Jasně, když je v brně nějaký balet a můžu, tak rozhodně jdu. Jo, možná, ještě ty taneční festivaly, co jsou v brace. Tady jsou vlastně tři festivaly tanečního divadla, tak to se taky snažím na něco zajít. Ale jo, tak jako zvažuju, teď jestli pojedu do prahy na konferenci, ta je myslím 13., 14. 4, tak bych se podívala co jako hrají a snažila bych se na něco zajít. Ono na té konferenci je vždycky nějaký program, je pravda, že já když jsem dělala konference tady, tak jsem tam dávala zakoupený představení a třeba ta ostrava po nás tenhle vzor přebrala. Ale pan tajemník řekl, že příště pronajmeme nějaký sál a zaplatíme ostravský divadlo, že to pořad bude levnější než když koupíme nějaký brněnský divadlo. Koupili jsme třeba baladu pro bantitu nebo loni, když jsme měli 20 let od založení, tak jsme tématicky koupili školu základ života a to teda mělo obrovský úspěch, ale – ale.... Byla to velice nákladní věc.

Kačka prozradila, že bude ples, který bude velice úzce svázaný s husou a máte to prý na svědomí vy.

No, v podstatě jo. No, já než jsem začala dělat vnější vztahy, tak jsem chodívala na plesy fakulty a přišly mi strašně nudný a stupidní a urážel mě ten společenský program, kdy nekoupili ani nějaký tanec, ale nějakýho borce polonahého, kterež leze do bedny a já nevím co ještě... no prostě strašný věci. A vždycky se to dělalo tak, že se jakoby na klíč koupil ples od jindry eliáše. A já jsem řekla, že to chci dělat jinak a tak jsem oslovila prvně městské divadlo, protože jsme se tvářili jako reprezentační ples a neměli jsme reprezentační prostory a v brně není nic lepšího než voroněž, podle mě, protože tam je jeden sál, všechno ostatní má ten prostor členěný. No a do tohoto prostoru mi přišlo dobrý postavit to na muzikálech, takže jsme spolupracovali s městským divadlem, prvně to moderoval erik pardus, potom dvakrát petr štěpán a pak se ještě k němu přidala jana musilová, protože jsem paní nykodýmové říkala, že bych ráda, kdyby tam byla vždycky nějaká změna, protože se tam přece jen točil pořad ten stejný kolektiv i když v různých obměnách a předtančení různé, jednou valčík, jednou poloneza, jednou čardáš, takže tam byli změny, ale přeci jen jsem si říkala, že po těch

třech letech by to chtělo změnu. Tak jsem to navrhla na vedení i jsem to konzultovala se zdenálem helbichem, takže v pohodě, že to chápe, že když to má být jiný, tak že to prostě potřebuje změnu, takže to vzal. No a protože jsem zažila ten první předsilvestrovský ples v huse, tak jsem si říkala, že by to bylo dobrý. A já jsem hlavně už když jsem tenkrát dělala ten první ples s městským, tak jsem zvažovala, že bysme od půlnoci koupili meteor. Jenže pak byli problémy se zvukem – zvučení, přezvučení, půlhodina pauza, co tam dát... Takže jsem šla cestou té technické jednoduchosti a vzali jsme všechno od městskýho, s tím že po půlnoci byla diskotéka. No, takže teď jsem se k tomu vrátila. Říkala jsem si, můžu koupit meteor, líbilo by se mi kdyby to moderoval vyorálek a pak vlastně nevím. Takže to byla prvotní myšlenka, že bych jim napsala, že to od nich chci něco takovýho koupit s návrhem toho, abychom ten program potom nějak doskládali. No a pak jsem si říkala, že z těch technických důvodů, jestli bychom to nekoupili jako produkt s tím, že by se to konalo u nich a oni že jako neví, že to dosud takhle nenabízeli, že by to museli probrat a teď do toho přišla ta kauza s krácením rozpočtu, což jsem měla pocit, že strašně urychlilo tu pozitivní odpověď. Takže jsme skládali program, tak jsme strašně dlouho řešili, že jsem chtěla alespoň dvě hodiny té klasické taneční hudby, takže meteor bude až pozdějc. Teď ten vyorálek, toho jsem si tak trochu vyvzdorovala, i když vlastně pořád nevím, jestli to bude moderovat, ale snad jo, ale bude tam, už je slíbejněj. No a oni to v podstatě postavili a ozkoušeli teď na to předsilvestrovským plese. A když to bude mít úspěch, tak to protočíme zase ty tři roky a pak zkusíme zase něco jiného.

když se teď zase vrátíme k tomu divadlu, vzpomenete si na první zážitek spojený s divadlem? Třeba brali vás i rodiče do divadla?

Jo, chodili jsme s mateřskou školkou. A úplně to vidím, vůbec nevím, co to bylo za představení, bylo to v radosti a byly tam nějaký potvory s velkýma modrejma hlavama a velkýma očima, asi to byly kočky a strašně jsem se jich bála, takže to byl takový první můj zážitek.

A pak asi následovala nějaká představení povinně školní?

Ale to už jsem byla ve věku, kdy mě to bavilo. Ale štváli mě ti spolužáci, co rušili. Protože já jsem už chodila s našima na ty balety, první byl sněhurka a sedm trpaslíků, a já jsem tím pádem byla takový uvědomělý divák. Trošku hůř jsem zvládala koncerty vážné hudby, ale to si nepamatuju, že bych nějak zlobila. Na první opeře jsem usnula, ale to mám pocit, že to byl trochu jako protest, že rodiče si řekli, že mě na tu operu zlomí a já to bojkotovala, tak jako záměrně...

a vzpomenete si třeba na první kontakt s husou?

Jo, určitě. Moje velká láska, martin havelka a nějaká dramatizace ortelových textů nebo něco o ortenovi, to mi bylo 15/16, možná, že to dělal tehdy i morávek, ale nevím, to jsem tehdy spíš chodila na ty pěkný kluky. A naváděli nás do toho divadla, že byla tma, jen svíčky svítily, prováděli nás tou uličkou a pak bylo to představení a na závěr tam bylo, že sekne sekerou, setmí se a postříkají vás vodou, takže to bylo hodně takový expresivní, že jo, jak ten provázek si na tom vždycky zakládal. Nebo příběhy dlouhého nosu, kdy jsem jako studentka germanistiky seděla vedle paní tálské a oni jeli na zájezd do německa a já jim opravovala fonetiku a výslovnost. A s panem pechou se známe, protože můj otec ho operoval kdysy, takže jako, jo, provázek. Pak takový to shakespearování nebo jak se to jmenovalo, ještě javorský tam hrál nebo labyrint světa a luřthaus srdce to ještě scherhaufér dělal a polívku a bittovou si pamatuju ještě tak nějak matně, to se vlastně hrávalo ještě v domě umění.

Takže vy vlastně sledujete tu husu tak nějak komplexně od začátku

Jo, víceméně jo, teda když tam byl balák než odešel do hadi, tak jsem měla trochu výpadek, ale i tak tam byli věci, ne které jsem chodila, třeba nadsamec ještě s Noskem potom tálská jak dělala to cirkusový představení, jak tam byla vlastně jenom ta akrobacie.. takže mám tam

určitě nějaký výpadek, toho jsem si vědoma, že ta husa šla tak trochu mimo mě, ale pak to zase nějak skočilo zpátky no.

Pak jste zažila ten návrat morávka, kdy začal dostojevským, přenesl jsem nějaké zkušenosti z klicperáku a on má ty svoje cykly, vždycky udělá na sezonu nějaké záležitosti a vy jste už zmínila, že už vykrádá sám sebe a všechny ty éry jste tak už nějak popsala, tak co takhle ten vladimír?

Já neříkám, že se vykrádá, já jsem teď měla ten intenzivní pocit u toho janáčka, tam to bylo opravdu velice, velice intenzivní, ale třeba zase mistr a markétka to je prostě supr. Ale já si myslím, že je to přirozený, že nás nemůže pořád překvapovat. Když si vezmeme ten střežený parnas, tak to je taky pořád na jedno brdo. Ale taky si říkám, že zkouší divákovu trpělivost nebo nakolik my jim uvěříme, že toto je to moderní divadlo. Já si myslím, že ty rukopisy, jako pitínský má taky svůj rukopis, že. Takže jim to nemůžeme mít za zlý, ale v tom janáčkově toho už možná bylo už moc. Mám pocit, že víc lidí to mohlo jakoby podobně vnímat.

Kromě morávka jsou tam ještě jiní režiséři, teď jste to zmiňovala, jako mikulášek, pitínský a podobně a evidentně třeba s tím mikuláškem máte zkušenost, že jste šla i na europeanu a podobně, tak co třeba zase rukopis mikuláškův?

Pro mě, protože to zase nesleduju nějak odborně, tak on je první, který přinesl do brna, já tomu říkám německý divadlo. Protože jsem studovala tu němčinu, tak jsem jezdila třeba do vídně do divadla a tak to bylo jako.. já nevím jak to říct.. prostě nebylo to tradičně provedené, tradiční text v jiné scéně, barevnější, krev, barva, hodně emocí.. a to tady dosud nebylo prostě zvykem. nehrálo se moc s tou fantazií a tak a to třeba jako pro mě mikulášek přinesl, začal s tím v národním pastí na myši a pak vlastně začal dělat i jinde a myslím, že se mu to teda daří i když třeba chvílemi já mám třeba v europeaně potíže s tím, že si říkám proč tam je to co tam je zrovna v tomhle kontextu, ale jako myslím si, že ten efekt tohle prostě splní. Že třeba nechápu proč to tak je, ale už jenom proto, že mi to zůstane v hlavě abych o tom přemýšlela, proč to tak je, tak myslím, že to ten úkol splnilo, že si vůbec kladu tu otázku. A třeba i ten špinar, kterej myslím, že se teď hodně zviditelnil hlavně díky té zkrocence v praze, že ho ty media tak proprali, tak že to je jako by podobnej přístup. Spouště věci člověk nemusí rozumět, ale je tam ta snaha dát tomu ještě nějaký jiný význam a to je to... i když já si myslím, že možná plachý se šimáčkem mají tu snahu taky, ale u nich mi to tak nějak vadí nebo mě to nenutí přemýšlet nebo nevím.

Neprovokuje to k tomu zamyšlení

Asi, asi.

Dobře odvedené řemeslo je i v tom městském a dál už to nejde

No, no.. ale v tom městském to máte těžký, protože oni díky tomu, že dělají co dělají a hrají co hrají, tak já jsem třeba byla na pár muzikálech v praze a to je fakt hrůza, to je na vrácení peněz, takže já si vážně myslím, že v tom městském jsou špičky v tomhle oboru on jim dává možnost několika alternacema aby si to vyzkoušelo víc lidí. Teďka co tam roste, třeba lukáš vlček, to je prostě nádhera, gazdík, ti když zazpívají, tak máte pocit, že to divadlo spadne, jo a to ty pražský hvězdy vám podle mě vůbec nedají a ti v brně to ještě umí oproti nim navíc zahrát. A myslím jako i ženský teda. A potom díky tomu si můžou dovolit to, že budou hrát Bernharda, což je kláda jako hrom, to i pro to německé publikum je těžká věc. Rozumně to dali bez přestávky a stejně jim ty lidi odcházeli. Takže městskému mám takový ambivalentní vztah, protože si myslím, že jsou dobří a že se tam určitá daň za to co dělají musí platit a jsem ráda, že tam sem tam dají nějakou vychytávku, klasiku nebo naopak něco na co se nechodí něco z absurdního divadla, nevím třeba čekání na godota. Tak tam si dali polívku aby lidi chodili alespoň na polívku a ty tři hodiny tam na něj vydrželi koukat i když se tam jako nic neděje, ale teď jsem třeba zvědavá na toho cida. Že vůbec mají prostor pro nebo že díky tomu, že vydělají na jednom tak si můžou dovolit nasadit druhé. Třeba i u těch muzikálů, že dají prostor ulrychovi, štedroňovi, že je to prostě dobře. Takže proto to městský já budu hájit, byť

vím, že jsou tam nějaký bůhví jaký praktiky, který ale nejsou dělaný s nějakým zlým záměrem, jako třeba v tom národním

Kdyby jste měla někomu nezasvěcenému doporučit na co jít do husy nebo čím ho tam nalákat, tak co by to bylo.

Tak v huse, mě se hrozně líbily trapný muka, to jak mnohem víc než hordubal, což je asi taky tím, že ten hordubal je tradičnější v tom provedení, že v těch trapných mukách je ta scéna zase taková zajímavá, kostýmy, líčení, že tam to jde do.. je to takový to zvláštnější pojetí. Asi pořád bych doporučovala nikolu šuhaje, protože to si myslím, že to se hodně povedlo. Mistra a markétku, rusalku, třeba i toho janáčka, s nějaký komentářem, že je to zajímavý, protože je tam problém v tom a v tom.. lásky jedné plavovlásky se mi líbily, blbá veruna.